

Formidling av norsk psykologisk forskning

Å formidle norsk psykologisk forskning er noe av det viktigste Tidsskrift for Norsk psykologforening gjør. Det gjelder å formidle attraktivt, for både lesere og fremtidige artikkelforfattere.

LESEROMBUD

Else-Marie Molund

PUBLISERT 5. juni 2015

I oktoberutgaven i fjor ble Psykologtidsskriftet endret en del og fikk nytt utseende. «Psykologi» er ny tittel. For Psykologi, som alle tidsskrifter, handler det om prioriteringer. Psykologi har fått en norsk/skandinavisk konkurrent, i elektronisk format på psykologisk.no, som også formidler psykologisk kunnskap. Jeg håper begge klarer seg, og at de gjør hverandre gode.

Formidling av vitenskapelig psykologi er en viktig oppgave for Psykologi. Men det er sannsynligvis ikke en helt enkel oppgave, ettersom forskere flest ønsker og/eller må publisere i utenlandske tidsskrifter.

I aprilutgaven i år ble «ADHD – eller noe annet?», en vitenskapelig artikkel av Bjørn Reigstad og Siv Kvernmo, publisert. Dette er en av de vitenskapelige artiklene jeg er usikker på om særlig mange leser. Jeg tror de fleste klinikere vet at traumer og belastende livshendelser er viktig differensialdiagnose til ADHD. Jeg tror også mange klinikere opplever, og derfor er mer opptatt av, at enkelte utredningsmodeller for ADHD ikke gir tilstrekkelig rom for å avdekke eller følge opp traumer og belastende livshendelser. I tillegg er datainnsamlingen gjort mellom 2003 og 2005, og jeg tror leserne forventer vitenskapelige artikler fra nyere forskning. Vitenskapelige artikler kan som kjent oppleves tidkrevende å lese og da er det ekstra viktig at tema og innhold oppleves som interessant for leseren.

Siden endringen av Psykologi er spalten «Oppsummert» kommet i annenhver utgave. Spalten er fin. Den er en ganske kort tekst som formidler psykologisk forskning, og passe lang for de som ikke har tid nok til å fordype seg i lengre vitenskapelige artikler, men som samtidig ønsker å holde seg noe oppdatert på ulike fagområder. Spalten er et godt alternativ til forskningsformidling, og den bør komme i hver utgave. I aprilutgaven skrev Vidar Blokhus Ekroll spalten, som første doktorgradsstipendiat etter omleggingen. Han oppsummerte forskningen som finnes om langtidseffekter av psykoterapi. Kunnskapen har han fått som del av sitt ph.d.-prosjekt.

Noe av det jeg har savnet i Psykologi, er formidling av kunnskapen som kommer ut av norske ph.d-prosjekter, og det helst fra kandidatene selv, ikke prosjektlederne. Jeg tenker det er ekstra viktig at et tidsskrift som Psykologi bygger opp under de norske ph.d-ene ved å rette oppmerksomhet mot arbeidet deres. Hvis det skal bli attraktivt for fremtidige forskere å skrive i Psykologi, er det lurt å invitere unge forskere som sannsynligvis kommer til å publisere mer i karrieren sin.

Det gjelder for Psykologi å formidle psykologifaget slik at det både fenger lesere og fremtidige artikkelforfattere. For å oppnå det tror jeg at tidsskriftet er nødt til å holde fokus på vitenskapsdelen av faget fremover og fortsette å jobbe med hva og hvordan formidlingen skal være.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 6, 2015, side 529

LESEROMBUD

Else-Marie Molund, psykologspesialist i klinisk voksenpsykologi